

GILLIAN KING

ALLES
of niets!

‘AWESOME!’

– Lisette Jonkman, auteur van
Verslingerd en Verkikkerd

Gillian King

ALLES OF NIETS

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van Gillian King:

Zwart-wit

Zestig dagen

O, o, Olivia

Geloof me maar

ISBN 9789401900584

ISBN e-book 9789401900591

NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto Stocksy.com / Maja Top agi

Auteursfoto Martine van der Moolen

www.gillianking.nl

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

Van: Nikki de Zoete (nikkidezoeete@gmail.com)

Aan: roosvandersteen@live.nl

Hallo Roos,

We hebben elkaar ontmoet op het jubileumfeest. Ik zou je heel graag willen spreken. Er is iets wat ik je moet vertellen. Het gaat om Thijs. Kun je morgenochtend rond elfen naar lunchroom Tasty komen? Ik wacht op je. Het is uiteraard belangrijk.

Nikki

1

Nikki

169 dagen. Of klinkt dat erg obsessief?

Drie maanden eerder

Zit ze ook op Instagram? Ik typ haar naam in de zoekbalk. Ja hoor, ze zit ook op Instagram. Logisch, daar kan ze nog meer om aandacht-vragende selfies posten. Ik zoom in op haar mond. Mooie witte tanden. Als vanzelf laat ik mijn tong over mijn boventanden glijden.

Ach, waar maak ik me druk om. Hij vindt haar heus niet écht leuk. Natuurlijk vindt hij dat ze een knap gezichtje heeft, want dat heeft ze ook. Maar verder lijkt ze me behoorlijk inhoudsloos, en dat zal Koen ook wel inzien. Dat moet hij inzien.

‘Zit je nu weer op zijn Facebook-pagina te kijken?’

Beschaamd laat ik mijn mobieltje zakken. Bee kijkt me met samengeknepen ogen aan. Ze heeft iets te veel wijn op, zoals gebruikelijk op zaterdagavond. De ellende van de week wegdrinken, noemt ze het. Ik kan haar bepaald geen ongelijk geven. Bee heeft niet echt een geweldig leven.

Ik praat niet graag in termen als ‘beste vriendin’, maar als ik toch op iemand dat etiket zou moeten plakken, dan zou het op de rug zijn van Bee, of Beatrice, zoals ze werkelijk heet. Bee en ik kennen elkaar al sinds we samen in de box lagen. Onze moeders waren beste vriendinnen. Met de nadruk op waren, want Bees moeder is tien jaar geleden overleden. Haar vader kon niet zo goed omgaan met het verlies (understatement). Om de pijn te verzachten begon hij te drinken en stortte hij zich halsoverkop in allerlei kansloze relaties met gescheiden vrouwen die ook kinderen hadden en in complexe relaties met hun exen verwickeld waren. Waardoor Bee voortdurend getuige was van allerlei hysterische familievetes of zelfs onderdeel werd van ordinaire familieruzies. Haar laatste juweeltje van een stiefmoeder heeft ervoor gezorgd dat haar vader tot over zijn oren in de schulden zit, waardoor Bee indirect ook geldzorgen heeft, want ze wil haar vader niet laten vallen. En dus werkt ze overdag op kantoor en ’s avonds in een restaurant zodat ze hem financieel kan ondersteunen. Een druppel op een gloeiende plaat, als je het mij vraagt.

‘Nikki, zet hem uit je hoofd. Het is al bijna een halfjaar uit.’ Bee

komt in kleermakerszit naast me zitten.

‘169 dagen. Of klinkt dat erg obsessief?’

‘Het is obsessief,’ zegt ze bozig. Bee is best snel bozig. ‘Bozig’ is eigenlijk een afgezwakte omschrijving. Ze kan finaal uit haar plaat gaan om de kleinste dingen. Persoonlijk denk ik dat ze wat onverwerkte issues heeft waardoor ze af en toe ontploft en met dingen gaat gooien of heel ordinair kan schelden tegen wildvreemden in het verkeer die in haar ogen iets verkeerd hebben gedaan. Na afloop heeft ze altijd spijt, dat wel.

Tegen mij doet ze nooit zo. Althans niet als ze nuchter is. Met drank kan het twee kanten op gaan: of ze verandert in zo’n afhankelijke puppy die voortdurend tegen me zegt dat ze van me houdt en dat we *forever and ever and ever* vriendinnen blijven en dat ze van me houdt, o, en dat ze zo ontzettend veel van me houdt. Of, en als ik naar haar ogen kijk op dit moment vrees ik dat we hiermee te maken hebben: ze begint op felle toon allemaal vragen op me af te vuren waar ze uiteraard geen antwoord op verwacht en deelt met een ongekende directheid mee wat er allemaal mis is met mijn leven, waarbij ze altijd de vinger op de zere plek weet te leggen, terwijl ik liever een zacht pleistertje zou willen.

‘Waarom gooi je hem niet gewoon uit je vriendenlijst? Hoppa. Probleem opgelost. Het is je ex. Wat heeft het voor nut om vrienden te zijn met je ex? Wie zit er te wachten op foto’s van zijn ex? Vertel me nu eens wat jij eraan hebt om dag in dag uit foto’s van Koen te bekijken? Voel je je dan beter? Je weet wel wat de betekenis van ex-vriend is, toch?’

Het woord ‘ex’ veroorzaakt een steek. Zo rond mijn navel. Een zeurderig, kwellend rotgevoel dat langzaam, maar doeltreffend mijn hele buikstreek van slag maakt. Koen is mijn ex niet. Nou ja, technisch gezien wel, maar het woord dekt de lading niet. Volstrekt niet zelfs. Het komt niet eens in de buurt van wat Koen voor mij betekent. Hij is niet zomaar een ex, hij was, nee, hij is degene die bij me hoort.

‘Misschien wil ik hem helemaal niet loslaten.’

‘Duh,’ zegt Bee. Ze duwt een schaalje vol Oreo-koekjes mijn kant op. ‘Neem wat chocola, helpt voor geen meter, maar het is wel heel erg lekker. En luister aandachtig, ik ben tenslotte ouder en wijzer.’ Ik glimlach; Bee is welgeteld een week en een dag ouder. Ze gaat er eens goed voor zitten en brandt los: ‘Koen wil je niet meer. Hij heeft je gedumpt. Hij heeft seks met andere vrouwen. Waarom zou jij jezelf nog zo kwellen door continu naar zijn foto’s te staren? En eerlijk, zo knap is hij nou ook weer niet.’

‘Argh, Bee, alsjeblieft zeg.’

‘Wat?’ zegt ze onschuldig.

‘Hij heeft geen seks met andere vrouwen en hij is superknap.’

‘Oké, ik geef het met lichte tegenzin toe. Hij ziet er best aardig uit. Maar het is absoluut een lul, dat hij je zomaar heeft gedumpt na al die jaren, en hij heeft wel degelijk seks met andere vrouwen.’ Ze zegt het zo stellig dat ik opeens begin te twijfelen. Houdt ze soms iets voor me achter?

‘Heb jij iets gehoord over Koen en een andere vrouw?’ Ik hoor zelf hoe paniekerig ik klink. Maar dat is ook exact wat ik voel: paniek!

‘Zoveel,’ zegt ze, en ze neemt achteloos een slok wijn.

‘Bee! Kom op, als je iets weet over Koen, dan moet je het me vertellen!’

‘Want? Nikki, hij is je ex. Het zou je geen klap moeten uitmaken met wie Koen wat doet, wanneer, hoelang, hoe vaak en waar. Je moet verder met je leven. Dat doet hij tenslotte ook.’ Ze grist mijn telefoon van de bank en gaat naar zijn Facebook-profiel. Daarvoor hoeft ze niet ver te zoeken, want het stond al open. ‘Jij zit op de bank weg te kwijnen, en hij?’ Ze scrolt langs zijn foto’s. Foto’s die ik maar al te goed ken. ‘Kijk hier. Koen met een blonde bimbo. Koen met een blonde bimbo. Koen met wederom een blonde bimbo. En nog een. Hij is al die tranen niet waard.’

Ik knik, maar ik ben het niet met haar eens. Hij is elke traan meer dan waard. Een man als Koen ontmoet ik nooit weer. Ik zal nooit meer zo’n perfecte relatie hebben, waarin alles precies klopt. Hij gaf

me wat ik nodig had en ik hem ook, al drong dat niet tot hem door. Maar dat komt wel weer. Ik weet zeker dat het goed komt.

‘Luister, ik heb de perfecte oplossing voor je.’ Bee kijkt me bloedserieus aan.

‘En dat is?’

‘Een andere man.’

‘Ik moet er niet aan denken.’ Ik schud bijna walgend mijn hoofd.

‘Juist wel. Je moet er wél aan denken. Je hebt afleiding nodig. Het enige wat jij zegt is: boehoe, Koen, ik mis je zo, waarom heb je me gedumpt? Je eet niet goed, je slaapt niet goed, je verwaarloost je werk, je huis, je sociale leven. Je bent werkelijk één hoopje ellende, terwijl Koen...’

‘We waren veertien toen we verliefd werden. Zo vreemd is het toch niet dat hij na ruim tien jaar vastigheid heel even gek wil doen. Een soort zeer vroege midlifecrisis. Dat is toch niet ondenkbaar? Dat als je op heel jonge leeftijd de ware tegen het lijf loopt, er een punt in je leven komt dat je denkt: is dit het? Ik weet honderd procent zeker dat Koen binnenkort wakker schrikt en denkt: wat heb ik in vredesnaam gedaan?’

‘Nikki, ik ken echt niemand die zo naïef is als jij.’

Bee lijkt nog iets te willen zeggen, maar houdt wijselijk haar mond als ze ziet dat het gesprek me verdrietig maakt.

‘Volgende aflevering?’ vraagt ze na een korte stilte.

‘Goed plan,’ zeg ik en ik zak achterover op haar bank voor *Orange Is The New Black*. Dat is betere afleiding dan een andere kerel.

Het is maandagavond en ik eindig de dag net zo haastig als ik hem begon. Ondanks het feit dat ik sinds ik bij mijn ouders woon zeeën van tijd bespaar omdat mijn moeder mijn kleding strijkt en mijn ontbijt verzorgt, ren ik iedere ochtend over het perron om mijn trein te halen. En ’s avonds is het niet anders. Ik wil per se de trein van 17:36 uur halen, anders sta ik twaalf minuten te koukleumen en mis ik ook nog de aansluiting op mijn tram.

Argh, ik haat het als mensen niet doorlopen op de roltrap. Ga op z'n minst aan de kant zodat ik erlangs kan. Ik ga het niet halen. 'Sorry, mag ik erdoor?' Ik wacht het antwoord niet af en wurm mezelf met moeite langs een vrouw die aan de hoeveelheid tasjes te zien de halve Primark leeg gekocht heeft. Ze roept me iets vijandigs na terwijl ik als een dolle de roltrap af sjees en over het perron ren. Yes, mijn trein staat er nog. Ik stap licht hijgend de eerste coupé in en betrap mezelf erop dat ik heel even om me heen kijk.

Koen is de enige man in mijn leven die ertoe doet, maar ik zou liegen als ik afgelopen maanden niet opgemerkt zou hebben dat er met enige regelmaat een aantrekkelijke man met dezelfde trein reist. Meestal 's avonds, soms ook in de ochtend. Onze werktijden komen kennelijk aardig overeen. Maar vandaag is hij er jammer genoeg niet.

Er is nog een plekje vrij bij het raam. Ik leg mijn muts en sjaal naast me en pak als vanzelfsprekend mijn mobieltje uit het voorvak van mijn Michael Kors-tas. Kerstcadeautje van Koen. Ik heb hem een nieuwe iPad gegeven. Betaald met mijn creditcard. Ik dacht dat een creditcardschuld niet zo veel kwaad kon, totdat Koen en ik uit elkaar gingen en ik door die schuld opeens geen woning kan huren, laat staan kopen.

Al snel verdwijnt alles om me heen omdat ik volledig in beslag genomen word door Koens Facebook-pagina. Het doet pijn om naar zijn foto's te kijken. Maar het is een kwestie van tijd voor we weer samen zijn, daar moet ik in blijven geloven. Hij kan ieder moment wakker worden en beseffen wat hij heeft gedaan, wat hij kapot heeft gemaakt, en dan komt hij bij me terug. De vraag is niet óf dat gebeurt, maar wanneer. Ik hou mezelf niet voor de gek. Ik ken Koen al sinds mijn twaalfde. Brugpiepers waren we. Op mijn veertiende werd hij mijn vriendje, hij heeft me ontmaagd op mijn vijftiende, op mijn zestiende ging ik voor het eerst zonder mijn ouders maar mét Koen op vakantie, op mijn zeventiende stonden we zoenend op het bordes van onze middelbare school nadat we gehoord hadden dat we allebei geslaagd waren, en...

‘Vervoersbewijs alstublieft.’

Ik schrik op. Aan de chagrijnige blik te zien is het niet de eerste keer dat de conducteur me deze vraag stelt.

Ik zoek in mijn tas naar mijn portemonnee en daarna in mijn portemonnee naar mijn ov-chipkaart. Hij blijkt uiteindelijk in mijn jaszak te zitten. De aanwezigheid van een conducteur roept altijd een lichte stress bij me op. Geen idee waarom, ik rijd nooit zwart, maar toch word ik nerveus van zo’n kaartjescontrole.

‘Aah, hier heb ik hem, sorry hoor,’ zeg ik. Ik berg mijn chipkaart weer veilig op en zie dan tot mijn verrassing dat de mooie man toch bij me in de trein zit. Op zich niet heel verwonderlijk dat ik hem niet opgemerkt heb, aangezien mijn halve leven aan me voorbijgaat sinds Koen me gedumpt heeft.

Heel voorzichtig neem ik hem in me op. Ik wil uiteraard niet dat hij doorheeft dat ik hem check, straks denkt hij nog dat ik hem leuk vind. Ik schat in dat hij zo’n één meter vijfentachtig is. Of misschien wel één meter negentig. In ieder geval een stuk langer dan ik. Zijn blonde haar ziet er wat verwaaid uit. Van deze afstand lijken zijn ogen grijsblauw te zijn. Hij is casual gekleed, wat ik best een beetje spijtig vind. Ik hou wel van een man in pak. Ik denk dat hij iets ouder is dan ik, een jaar of achtentwintig? Of misschien al dertig? Hij is echt ontzettend knap. Eigenlijk een beetje te knap om in de trein te zitten. Niet dat er geen aantrekkelijke mannen in een trein kunnen zitten, maar ik vind hem meer een type om in een mooie zilvergrijze Audi te rijden.

Oef. Ik kijk snel de andere kant op. We hadden opeens oogcontact. Zou hij doorhebben dat ik toch wel enigszins ongegeneerd naar hem zat te staren?

Ik veeg mijn duim over mijn mobieltje om het opnieuw te ontgrendelen en bekijk wat Facebook-statussen, Twitter-berichtjes en nieuwe activiteiten op Instagram. Al snel beland ik weer op het profiel van Koen. Ik verwacht niets nieuws te zien, maar alleen het bekijken van zijn profielfoto geeft me al een soort rust. En tegelijkertijd

doet het me pijn. Het is zo dubbel. Ik wil alles van Koen weten en hem nauwlettend in de gaten houden, maar het is je reinste zelfkwelling.

Koen heeft een relatie.

‘Koen heeft wat?’ roep ik vol ongeloof. Ik lees het nog een keer. Het staat er echt. O mijn god, dit kan niet waar zijn. Het is een volslagen debiel grapje van hem. Ik wacht met bonkend hart tot het bericht weer verdwijnt of tot hij of iemand anders schrijft dat het een geintje is. Ik staar onafgebroken naar mijn scherm.

Ik sterf ter plekke wanneer ik een minuut later lees: *Koen heeft een relatie met Natasja de Loo*. Natasja? Dat is die ordinaire griet met wie hij al weken op de foto staat. Koen kan onmogelijk voor de charmes van zo’n sloerie gevallen zijn. Ik tuur verbijsterd naar mijn mobieltje. Ik weiger het te geloven.

Totdat ene Deborah in een reactie schrijft: *Gefeliciteerd lieverds, zo blij voor jullie*. En al snel volgt de ene vind-ik-leuk na de andere. ‘Dit moet een grap zijn. Dit kan eenvoudigweg niet waar zijn.’

‘Gaat het wel goed met je?’

Ik kijk vol in het gezicht van de aantrekkelijke vreemdeling, die blijkbaar zijn zitplaats heeft verlaten en naast me is komen staan. Ik voel opeens dat mijn wangen nat zijn van het huilen. Gegeneerd veeg ik mijn tranen weg met de mouw van mijn jas.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Nee.’ Het klinkt bitser dan ik bedoel. Hij blijft wat onbeholpen naast me staan. ‘Vrouwendingetje,’ zeg ik in een halfslachtige poging mijn situatie in zo min mogelijk woorden uit te leggen.

‘Aha,’ zegt hij.

Ik richt mijn blik weer demonstratief op mijn telefoon.

‘Ik zal je met rust laten.’

Ik kijk hem kort aan. Lang genoeg om te zien dat hij nog even naar me glimlacht. Ik ben opgelucht wanneer hij weer gaat zitten. Het is lief bedoeld, maar ik heb behoefte aan totale privacy.

Ik probeer te stoppen met huilen, maar het lukt niet. Sterker nog,

ik moet steeds harder huilen. Tot mijn opluchting zie ik dat we er bijna zijn. Ik gris mijn spullen bij elkaar en verlaat met een paar ingehouden snikken de coupé, terwijl werkelijk iedereen me aangaapt.

‘Wacht even,’ hoor ik achter me als ik zo snel mogelijk de trein verlaat.

2

Roos

*Thijs en Roos, Roos en Thijs.
Onafscheidelijk. Maatjes. Geliefden.
En niet te vergeten geweldig tussen de lakens.*

Vijf weken en twee dagen. Dat is toch absurd lang? Ik bekijk mezelf in een staande spiegel waarop precies ten hoogte van mijn gezicht een klein barstje zit.

Oké, dit lingersetje van Simone Pérèle kostte een vermogen, maar het resultaat is dan ook verbluffend. Mijn borsten lijken een cupmaat groter en mijn lichaam straalt seks uit.

Eerder dan verwacht hoor ik de voordeur beneden opengaan. Shit, is hij nu al thuis? Hoe laat is het?

Ik sproei nog gauw wat Elie Saab in mijn hals, werp een laatste kritische blik op mezelf in de spiegel, demp het licht in de slaapkamer en roep zo zwoel mogelijk: ‘Liefje, ik ben boven, kom je even?’

Het blijft stil.

‘Schatje?’ probeer ik nog eens.

‘Ja?’

‘Kun je heel even naar boven komen?’

‘Wat is er dan?’

‘Kom nou maar,’ zeg ik. Ik moet mijn best doen om niet geïrriteerd te klinken.

Ik hoor hoe Thijs naar boven sjokt en voel een lichte opwinding in mijn buik. Als hij de slaapkamerdeur opent, hou ik mijn buik een beetje in, zodat mijn taille slanker lijkt. Dat slaat nergens op, want Thijs heeft me al zo vaak naakt gezien dat hij iedere centimeter van mijn lichaam uit zijn hoofd kent.

‘Tadaa. Verrassing.’ Ik maak een sierlijke pirouette en schenk hem een uitdagende glimlach. Nog voor Thijs iets kan zeggen, pak ik zijn hand en trek hem mee naar ons bed. Ik ga op het randje zitten en begin zijn broek los te maken.

‘Roos, ik...’ Hij pakt mijn vingers beet en ik voel zijn aarzeling.

‘Het is al vijf weken geleden,’ zeg ik.

‘Ik kom net thuis na een lange werkdag, het was enorm druk...’

Als door een wesp gestoken veer ik op van het bed. ‘Zeg gewoon dat je geen seks met me wilt. Ik hoef al die stomme smoesjes niet meer te horen.’

‘Roos.’ Hij valt stil. Hij doet zelfs geen moeite meer om het te ont-
kennen.

‘Wanneer ga je het me eindelijk eens vergeven?’ Teleurstelling en
boosheid vechten om voorrang in mijn hoofd.

‘Ik heb het je allang vergeven,’ zegt hij. ‘Anders zou ik nu niet bij
je zijn.’

‘Waarom wil je dan geen seks met me?’ Ik hoor het mezelf zeggen,
maar ik kan niet geloven dat ik deze woorden daadwerkelijk uit-
spreek. Thijs die geen seks meer met me wil, dat die dag ooit zou aan-
breken. Hier, in deze kamer, in dit bed, hebben we zo vaak urenlang
de liefde bedreven. We konden niet van elkaar afblijven, zeker niet de
eerste jaren. Natuurlijk werd de frequentie uiteindelijk iets lager en
de passie iets minder, maar een goed seksleven was altijd belangrijk
voor ons. Seks is de smeerolie van je relatie, dat heb ik altijd stellig
tegen mijn vriendinnen gezegd. En dat geloof ik nog steeds.

‘Ik bedoel écht vergeven.’ Ik kijk hem lang aan, recht in zijn ogen.
Hij kijkt niet weg en ik voel tranen opwellen, maar ik doe geen moei-
te om ze tegen te houden. Zijn gezicht komt steeds dichterbij en hij
zoent me. Eindelijk. Ik sla mijn armen om hem heen en wil mezelf
verliezen in onze zoen, maar het voelt anders. Plichtmatig. Alsof hij
het voor mij doet.

‘Ik heb zo’n zin in je,’ fluister ik in zijn oor. Ik zoen hem vol over-
gave in zijn nek en doe alsof ik niet merk dat ik weinig hartstocht
waarneem. Ik maak zijn broek los en deze keer houdt hij me niet
tegen. ‘Wat vind je van dit setje? Speciaal voor jou gekocht.’ Ik laat
de bandjes van mijn schouders glijden zodat ik met ontbloot boven-
lijf voor hem sta. Met mijn vingers verstrengeld in die van hem, laat
ik mezelf achteroverzakken op het bed, maar ik verlies geen seconde
oogcontact met hem. Ik ben bang dat als ik zijn blik niet vasthoud, hij
opeens van gedachten verandert.

Tot mijn opluchting houdt hij me niet tegen. We zoenen en al snel
lig ik naakt onder hem en zijn we eindelijk weer één. Ik sluit mijn
ogen terwijl ik geniet van ons liefdesspel, maar dan stopt hij.

Zonder iets te zeggen rolt hij van me af. Is hij nu al klaar, of is hij eerder gestopt? Ik zou er iets van willen zeggen, maar ik wil het moment niet verpesten.

Thijs staat op en loopt zwiingend naar de badkamer. Geen knuffel, geen zoen, niet nagenieten in zijn veilige armen. Alhoewel nagenieten niet echt aan de orde is, aangezien ik er amper van heb kunnen genieten.

Als hij vanuit onze badkamer weer de slaapkamer in loopt, weet ik me even geen houding te geven. 'Dat eh... was fijn,' zeg ik zo overtuigend mogelijk.

Thijs knikt en streelt met zijn wijsvinger heel kort over mijn wang. Ik zou willen zeggen en misschien zelfs wel schreeuwen dat het helemaal niet fijn was, dat ik aan alles kon voelen dat hij geen zin had, dat het veel te kort was en duidelijk een verplicht nummertje, maar ik bijt op mijn tong en hou me in. Dit was een eerste stap. Een heel kleine stap, een stap van pak 'm beet zes minuten, maar iedere stap telt. Bovendien heb ik ons in deze situatie gebracht, dus ik heb totaal geen recht van spreken.

'Je hebt kippenvel.' Thijs buigt zich naar de grond en raapt een witte muts op. Had hij die muts net ook niet in zijn hand?

Ik kijk er vragend naar.

'Een meisje in de trein liet haar muts op haar stoel liggen.'

'En toen heb je hem maar mee naar huis genomen?'

'Tja,' zegt hij. 'Ze was aan het huilen.'

'Wie?' Ik kom overeind en schuif ons bed uit.

'Die vrouw in de trein,' zegt Thijs.

Ik open de badkamerdeur. 'Ik ga even douchen. Je kunt de oven vast aanzetten als je wilt, ik heb lasagne gemaakt.'

Ik wacht zijn antwoord niet af en sluit de badkamerdeur achter me. Ik draai deze deur nooit op slot, maar nu wel. Ik zet de douche aan en luister hoe het stromende water op de vloertegels klettert. Ik weet niet zo goed wat ik nu voel. Blijdschap dat we na vijf weken eindelijk intiem zijn geweest? Teleurstelling omdat ik hem half moest dwingen

en hij nauwelijks zijn best deed? Boosheid omdat hij zegt dat hij het me vergeven heeft, maar zijn gedrag het tegendeel bewijst? Ik stap onder de hete douche. Net op het moment dat ik me enigszins begin te ontspannen, wordt er op de deur geklopt.

‘Bijna klaar,’ zeg ik norser dan bedoeld.

‘De lasagne staat in de oven. Ik ben even weg.’

‘Weg? Waar ga je dan heen?’ Ik draai de douchekraan dicht en gris een handdoek van de radiator.

Hij mompelt iets onverstaanbaars en nog voor ik mezelf fatsoenlijk heb kunnen afdrogen, hoor ik hem de trap af denderen. Gaat hij nou gewoon weg? Ik bind mijn natte haren met een elastiekje bij elkaar en trek een joggingbroek met een shirtje aan. Wanneer ik mijn rechtervoet half in een door de droger iets gekrompen Happy Sock weet te wurmen, gaat mijn mobieltje. Een appje van Noa.

En?

Eerst doe ik een poging om het hele verhaal te typen, maar dan besluit ik dat bellen makkelijker is. Ik heb ook wel even behoefte aan Noa’s positivisme.

‘Ik bel je maar even,’ zeg ik, ‘want het is een heel verhaal.’

‘O, echt? De *juicy details* hoef ik niet te horen hoor,’ grapt ze.

‘Nou, zo veel *juicy details* zijn er niet. Althans niet op dat vlak. Hij reageerde niet zo enthousiast als ik had gehoopt.’

‘Niet?! Hoe kan dat nou? Sexy lingerie, je slaapkamer vol kaarsjes, zo’n lekker zwoel muziekje.’

‘Voor die laatste twee dingen had ik geen tijd, hij kwam iets eerder thuis dan ik had verwacht.’

‘O, dat is jammer.’

‘Pff. Al hadden er honderd kaarsjes gestaan, ik denk niet dat het wat had uitgemaakt. Ik voelde me bijna een aanrander.’

Noa schiet in de lach. ‘Was het zo erg?’

‘Ik wilde zijn broek losmaken en toen hield hij me tegen. Ik meen het. Hij pakte mijn vingers beet en zijn lichaamstaal schreeuwde: Roos van der Steen, ik wil geen seks met je, want ik heb het je nog

steeds niet vergeven.'

'Auw,' zegt Noa.

'Maar dat is nog niet het ergste. Uiteindelijk hebben we het dus wel gedaan, maar het duurde volgens mij amper vijf minuten. We waren eigenlijk net bezig en toen was hij al klaar. Hij rolde van me af alsof ik een soort opblaaspop was. Geen zoen, geen knuffel, geen lief woordje, helemaal niets.'

'Ach, dat is echt niet leuk, meis.'

'Nee, maar ik heb het er zelf naar gemaakt, hè.'

'Je bent eerlijk geweest. Dat kunnen heel veel mensen niet zeggen.'

'Tja, weet je. Het klinkt misschien vreselijk, maar als ik het over mocht doen, dan weet ik niet of ik er weer voor zou kiezen om zo eerlijk te zijn.'

'O? Ik dacht dat je wilde zeggen dat je niet wist of je weer vreemd zou gaan. Maar dát zou je dus nog wel een keertje over willen doen,' zegt Noa plagend.

'Je weet wel wat ik bedoel.'

'Ik weet heel goed wat jij bedoelt.'

'En nu is hij dus weg.'

'Wie? Milan?'

'Nee, niet Milan, ik wil het helemaal niet over Milan hebben. Nooit meer. Ik bedoelde Thijs.'

'Hè, ik begrijp er niets van. Thijs is weg? Maar waarheen dan? Hebben jullie ruzie?' Noa praat opeens heel snel en op hoge toon, dat doet ze altijd als ze sensatie ruikt.

'Nee, geen ruzie. Hij ging plotseling weg toen ik stond te douchen. Ik weet het ook allemaal niet.' Ik heb spijt dat ik Noa gebeld heb, want ik heb bij nader inzien helemaal geen zin om uitgebreid in te gaan op mijn mislukte lijmpoging. 'Mijn lasagne staat aan te branden. Ik app je zo nog wel even.'

'Oké, eet ze. En het komt wel goed hoor, geef die jongen gewoon wat tijd.'

'Zal ik doen. Doeg.'

Ik klik Noa weg en ik heb zin om uit pure frustratie met iets te gooien. Argh, ik wil terug naar hoe het was. Thijs en Roos, Roos en Thijs. Onafscheidelijk. Maatjes. Geliefden. En niet te vergeten geweldig tussen de lakens. Nou ja, oké, misschien was het al een tijdje niet echt geweldig, maar wel honderd keer beter dan deze halfslachtige poging.

Waar twee vrouwen vechten om een man, is er één lucky bastard. Of valt dat toch tegen?

Nikki gaat door een zware tijd. Haar jeugdliefde Koen heeft haar verlaten en zij kan zich daar niet bij neerleggen. Ze zet alles op alles om hem terug te krijgen... totdat ze hem op slag vergeet als ze in de trein aan de praat raakt met Thijs. Wat een man!

Roos doet ontzettend haar best om haar relatie te redden na een forse misstap van haar kant. Als ze via via hoort dat haar vriend is gezien met een andere vrouw, wil en kan ze dat niet geloven. Het zal toch niet waar zijn dat ze háár Thijs verliest aan een ander?

Thijs voelt zich verscheurd nadat Roos heeft opgebiecht dat ze een affaire heeft gehad met een collega. Al hebben ze besloten samen verder te gaan, makkelijk is het niet. De sprankelende spanning die hij ervaart met Nikki, heeft dan ook een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem.

In *Alles of niets!* wordt door alle betrokkenen hoog spel gespeeld met de liefde. Knap geschreven door **Gillian King** (1978), die hiermee haar vijfde roman publiceert bij uitgeverij Zomer & Keuning.

Judith (biebmiepje.nl) noemt *Alles of niets!* 'een echte Gillian: een verhaal dat je raakt'.

NUR 340

ISBN 978-94 0190 058 4

9 789401 900584

Z&K

www.zomerenkeuning.nl